

Tørvestæreren.

My Skife af hynst Landsbyliv
af
Hans P. Lunde.

Thomas vaagner. Søvndrucken
firrer han paa Urstiven, der liser i
Sommergræts røde Stin. — Goot
tre.

Han gaber, inhytter sine firrede
hænder og strækker Armine tilbage
mod Væggen ved Hovedgæret, om og
stram af Tørvestæringen.

Hans Lone, Marie, og deres to
Smaabørn sover endnu.

De Thomas har ligget og doftet
lidt, rejser han sig, stitter Benene i et
Par lappede Verdensbutser, faar sine
sovere, jærmelblagnede Træstø paa og
gaar saa ud i sin lille Have.

Juni Maanebs Morgenstof gla-
der over en fjern Stov. Omegnens
Kirketrollor ringer hans Bevidsthed
over af Søvnens Daager, og den friske
Værsang, der klinger fra Mark og
Himmel, sætter ham i en lys Stem-
ning, — naar Fuglene indleder Da-
gen paa den Maade, falder Livet ham
alid letttere, end naar de tier; hans
Sind er til Dels undertastet Arelens
Naturomstiftelse.

Thomas tager Stobben paa Hon-
sehusvæggen fra og fører Ede til de
sem, ses roblammede Stabninger,
der skyter ud paa deres lille, omgit-
rede Plads. Han ses paa dem, mens
de hugger i sig. Bindet faar en Spand
Band op af Brøden, vester sig af ea
Verstaal, og med Bandet bindende fra
Ansigt og Hænder gaar han ind i
Bruggeriet.

Marie er kommen op, hun staar i
Understørt og smører Mad til ham.

Thomas faar Madfassen fuld af
tyktlaarne Augbrodklykker med tynd-
smørre Margarine og rigeligt Plads
mellem Paalaget. Saa stenter hun
Raffen op og tilskærer den nogle
Draaber Gedemælt.

Medens de langsomt driffter deres
Kaffe, figer Marie:

"Jeg kommer til at gaa ud til Køb-
manden i Dag, nu har vi to Snefe-
leg, og vi fejler jo et og andet. —
Men jeg skal not naa at komme til-
bage saa betids, at Anton kan komme
ud med Middagsmaden til dig."

"Hus faa endelig, at jeg faar et
Fjærdingspund Tobak." — Thomas
tammer sin hantelose Rop og spørger,
om der er mer i Redden.

"Jeg skal se ad."

Redden giver en Straale, der er
tynd som en Systraad.

Thomas smilte, mens han biber et
Styfe Randis i Anas:

"Kan der blive et Fingerbelsuld?"

"Jeg har jo ikke flere Bonner, in-
den jeg faar nogen løbt."

"Hvordan — skylder vi noget?"
spørger han.

"Ja, — om ved fire Kroner. Men
det hafted' ikke, sagde han. Det er nu
en fint Købmand.

"Nu faar jeg snart Penge for Tø-
vene —"

Thomas rejser sig og gaar hen til
Sengen, hvori Børnene sover. Kæ-
tegnede smaa uben at vætte dem,
tender saa sin Pipe. Og med Duk-
og Madfass hængt over Aftsen gaar
han, fulgt til Laagen af Marie.

Bejfivet springer op for hans Fod-
flag. Hans Gang er tung, men det
lader godt for ham. Der er Frithed
over hans ungdommelig-rante Sti-
telle.

Binden smaalaprer med Pilebla-
dene, leger med Røgen fra Størst-
nenne, blæser Duggen af Blomst og
Straa.

Thomas ser milevidt ud i Rum-
met. Hjerne Huse i Vest stinner med
Solen i krydstalen Klarked, synes
som hvide Størn paa grøn Grund.

Fra Venen bøjer han ind paa en
Sti. Græsset er drivvaadt. Alvor-
agrenes røde og hvide Blomsterkugler
spredes Bellugt. Travle Bier sylder
sig med Jød Saft.

Solen fastar et stort Karakturbil-
lede af ham hen over Agrene.

Thomas undgaaet med Klit at træ-
de paa Sneglene, der har lagt sig paa
Sten, — hans Øjne udtryffer Smerte,
naar han usvarende sætter Træ-
slen paa et af de smaa, simeb. Dyc.

Der staar en klar Alvor fra hans
brune Ansigt; han har Morgenens
Frithed og Fred i Sindet. Thomas
mere fanser, end han tanter, mens
han gaar. Som faa mangen af Mort-
gen for fornemmen han, om end ub-
vidst, hvor naturgrøet hans Røsen er,
hvor megen tornefrist Livsfylde, det
har indbugtet af Naturens Kilber.

I et Træ sidder Bomlarten alese-
og kvidret, jaevnt og trohjertet, med et
Ophold efter hvert Løb. Den Fugl
tan Thomas godt lidt — Thomas
lægger Marte selv til meget smaa
Bøfener.

Tæt ved Mosen staar en lille Stov,
hvor Stien grener sig. Thomas gaar
igenem Stoven. Det fuser oppe i de
grønne Kroner, og Fuglene synge.

— Stien trummer sig nedab, han
slimter Mosen. Den folbelyste Grøn-
sterner dermede har mange Indstænger,
skyder sig ud med Tunger og Halb-
per, brudt af Tørvens Morte og
Bandsladers Funken, af Høftalte og
Smaaøller. — Mosen er et Land
med store og mindre Byer, hvis Ga-
der gaar snorlige mellem store og smaa
Tørvebygninger.

Han gaber, inhytter sine firrede
hænder og strækker Armine tilbage
mod Væggen ved Hovedgæret, om og
stram af Tørvestæringen.

Hans Lone, Marie, og deres to
Smaabørn sover endnu.

De Thomas har ligget og doftet
lidt, rejser han sig, stitter Benene i et
Par lappede Verdensbutser, faar sine
sovere, jærmelblagnede Træstø paa og
gaar saa ud i sin lille Have.

Juni Maanebs Morgenstof gla-
der over en fjern Stov. Omegnens
Kirketrollor ringer hans Bevidsthed
over af Søvnens Daager, og den friske
Værsang, der klinger fra Mark og
Himmel, sætter ham i en lys Stem-
ning, — naar Fuglene indleder Da-
gen paa den Maade, falder Livet ham
alid letttere, end naar de tier; hans
Sind er til Dels undertastet Arelens
Naturomstiftelse.

Thomas tager Stobben paa Hon-
sehusvæggen fra og fører Ede til de
sem, ses roblammede Stabninger,
der skyter ud paa deres lille, omgit-
rede Plads. Han ses paa dem, mens
de hugger i sig. Bindet faar en Spand
Band op af Brøden, vester sig af ea
Verstaal, og med Bandet bindende fra
Ansigt og Hænder gaar han ind i
Bruggeriet.

Marie er kommen op, hun staar i
Understørt og smører Mad til ham.

Thomas faar Madfassen fuld af
tyktlaarne Augbrodklykker med tynd-
smørre Margarine og rigeligt Plads
mellem Paalaget. Saa stenter hun
Raffen op og tilskærer den nogle
Draaber Gedemælt.

Medens de langsomt driffter deres
Kaffe, figer Marie:

"Jeg kommer til at gaa ud til Køb-
manden i Dag, nu har vi to Snefe-
leg, og vi fejler jo et og andet. —
Men jeg skal not naa at komme til-
bage saa betids, at Anton kan komme
ud med Middagsmaden til dig."

"Hus faa endelig, at jeg faar et
Fjærdingspund Tobak." — Thomas
tammer sin hantelose Rop og spørger,
om der er mer i Redden.

"Jeg skal se ad."

Redden giver en Straale, der er
tynd som en Systraad.

Thomas smilte, mens han biber et
Styfe Randis i Anas:

"Kan der blive et Fingerbelsuld?"

"Jeg har jo ikke flere Bonner, in-
den jeg faar nogen løbt."

"Hvordan — skylder vi noget?"
spørger han.

"Ja, — om ved fire Kroner. Men
det hafted' ikke, sagde han. Det er nu
en fint Købmand.

"Nu faar jeg snart Penge for Tø-
vene —"

Thomas rejser sig og gaar hen til
Sengen, hvori Børnene sover. Kæ-
tegnede smaa uben at vætte dem,
tender saa sin Pipe. Og med Duk-
og Madfass hængt over Aftsen gaar
han, fulgt til Laagen af Marie.

Bejfivet springer op for hans Fod-
flag. Hans Gang er tung, men det
lader godt for ham. Der er Frithed
over hans ungdommelig-rante Sti-
telle.

Binden smaalaprer med Pilebla-
dene, leger med Røgen fra Størst-
nenne, blæser Duggen af Blomst og
Straa.

Thomas ser milevidt ud i Rum-
met. Hjerne Huse i Vest stinner med
Solen i krydstalen Klarked, synes
som hvide Størn paa grøn Grund.

Fra Venen bøjer han ind paa en
Sti. Græsset er drivvaadt. Alvor-
agrenes røde og hvide Blomsterkugler
spredes Bellugt. Travle Bier sylder
sig med Jød Saft.

Solen fastar et stort Karakturbil-
lede af ham hen over Agrene.

Thomas undgaaet med Klit at træ-
de paa Sneglene, der har lagt sig paa
Sten, — hans Øjne udtryffer Smerte,
naar han usvarende sætter Træ-
slen paa et af de smaa, simeb. Dyc.

Der staar en klar Alvor fra hans
brune Ansigt; han har Morgenens
Frithed og Fred i Sindet. Thomas
mere fanser, end han tanter, mens
han gaar. Som faa mangen af Mort-
gen for fornemmen han, om end ub-
vidst, hvor naturgrøet hans Røsen er,
hvor megen tornefrist Livsfylde, det
har indbugtet af Naturens Kilber.

I et Træ sidder Bomlarten alese-
og kvidret, jaevnt og trohjertet, med et
Ophold efter hvert Løb. Den Fugl
tan Thomas godt lidt — Thomas
lægger Marte selv til meget smaa
Bøfener.

Tæt ved Mosen staar en lille Stov,
hvor Stien grener sig. Thomas gaar
igenem Stoven. Det fuser oppe i de
grønne Kroner, og Fuglene synge.

**Ungdommens Letter
og Graad.**

Bed dette Maalid har Samtalen
mellem Fader og Son omtrent været
af samme Indhold som paa de andre
Tørvedage. I Anton's lille femaati-
on dermede har mange Indstænger,
ge Hovedsætter sat sig den Tante retar for R. F. U. M. i Kobenhavn,
hvorfor han ikke har været i Hovedsætter
tunet: hvor lange er der nu til Jul? cand. teol. O. Ricard holdt ved Ung-
dommen omkring i Høstens Høstfest. Vi meddelede
faaet Lovsætter om Zuletæ — sit første et fort Uddrag heraf.

ipaa Tæret, en rigtig stor Kniv med
hvidt Benstæt — affurat ligefoer idet Jammer". Søndagen efter
Dunk og Madlasse, breder sin Troe den, Møllerens Hørdebæng har. Men Luther i den samme Kirke en Pre-
over og gaar saa ned i sin Tørvegrav. Anton maa først fortjene begge Døle dit over Tæret: "Livet er evigt
Barbener træder han Velten. Solen ved at være Middagsmaden herud, og idet Glæde", og dog havde de sag-
stinner ned i Graven. Tæt ved ham faa lange Tørvestæringen varer, — tens begge, thi det sorte Liv her er en
her i Mosen skal Fa' jo hjene Pengene Del af det evige Liv og her veksler
til hele Hærligheden, og her faar Dren-
gen hvidt Middag Lovsæt fornyet, nu gerne underholde de unge lidt med
Raar Emmet er udbrudt, lægger Tho-
mas sig tilbage i Græsset for at tage ledes, at de funde faa et lille Ud-
sig en lille Lur. Anton faar Plads i bytte deraf.

Latteren hører særlig Barndommen
og Ungdommen til, men mange tro-
ende unge har den Menning, at Latter
egentlig er noget syndigt. Den Me-
ning er der ingen Menning i, Latter
fremfaldes særlig af Modstæningen, af
det uventede og da særlig, naar vi
staar lidt udenfor, og det hele ikke har
nogen videre Betydning.

Den højeste ler, Herren spotter dem,
figer David om de Vantrø Oprør
mod Gud. Det er Modstæningen mel-
lem den højeste Gud og de smaa Men-
nestænger, der vil affætte ham. Hust
paa det, naar Vantron stormer frem
imod jer.

Men det galder ogsaa at passe paa,
at Latteren ikke bliver syndig. Det er
fun dem, der har Fred med Gud, der
har Ret til at le, thi hvoredes son
den varer glad, son gaar i Syndens
Læber. Lad os heller ikke le af Synden
eller ad noget, der blot strejfer det
syndige. Det er nogle, der ler ad ol-
ting. Det er det danske Grin, som
got meget ondt.

Der faar ingen Steber noget om,
at Jesus har set, men det er sandsynlig,
at han har let alligevel, kont det
er gaast naturligt, at Alvoren var
overvejende hos ham, der bar al Ver-
dens Synd. Men han ikke har smil-
let — Smilet er den bundne Latter
som Sættet er den bundne Graad —
Bænnerne kom ned gennem Taget
med den syge, eller da Jerusalems Ga-
bedrenge raabte Hosfiaanna for ham,
ligesom de gamle gjorde.

Mange store i Guds Rigie har ogsaa
benyttet Humoren. Luther, Spurge-
on, Moody, Funcke og Vilh. Beck. De
har ofte fremstillet Latteren hos deres
Tørverere, thi dermed gribes de og som
med maaest bogestier faa meget lettere
til at grade.

Der kommer vi altsaa til et andet Mo-
ment, Graaden. Ogsaa den hører mest
Barndommen og Ungdommen til.
Graaden fremfaldes enten af As-
magtsfølselsen eller i Højtideligheden.
Raar en lille Purt kommer om et fort
Hjørne, saa sitter han i et Hyl,
for nu tror han, at han aldrig mere
kommer hjem til Mor.

Da han har lost Aftenen, gaar han
til No. Som en Sten synler han
Krop ned i Sengen. Thomas er
overrasket, men alligevel faa glad, han
ved at have et godt øjet.

Glæden bobler i ham, saa han ikke
kan staa rolig et Minut. Og da han
faar en Aften af Leglets, overvældes
han i den Grab, at han udbrer:

"Jeg troer ikke, jeg kan bare Aften
hjem", — og overgiver den i Stiens
Børge.

Fulgt af Nabofolkene traver han
hjemad. Anton anser ikke Snefjæ-
pet, han stammer gennem hyl og hundt.

Midi paa Stiens Gulv staar en
lille Gran og breder sig, saa Gæsterne
snapt lan paa Plads. Marie staar
med et stort Smil, der skal ikke gælde
Gæsterne, der staar ikke noget Sted i
Guds Ord, hvor mange Taarer vi skal
fælde, men der staar, at Bedrøvelsen
eftersommeren af Tæret.

Men der er mange Slags Graad,
der er noget, der falder at slæbe, dette
er ikke at gæde. Vi bliver ikke frelsede
ved Graad, der staar ikke noget Sted i
Guds Ord, hvor mange Taarer vi skal
fælde, men der staar, at Bedrøvelsen
eftersommeren af Tæret.

Men der er mange Slags Graad,
der er noget, der falder at slæbe, dette
er ikke at gæde. Vi bliver ikke frelsede
ved Graad, der staar ikke noget Sted i
Guds Ord, hvor mange Taarer vi skal
fælde, men der staar, at Bedrøvelsen
eftersommeren af Tæret.

Det er ikke noget, der falder at slæbe,
det er ikke noget, der falder at slæbe,
det er ikke noget, der falder at slæbe.

Det er ikke noget, der falder at slæbe,
det er ikke noget, der falder at slæbe,
det er ikke noget, der falder at slæbe.

Det er ikke noget, der falder at slæbe,
det er ikke noget, der falder at slæbe,
det er ikke noget, der falder at slæbe.

Det er ikke noget, der falder at slæbe,
det er ikke noget, der falder at slæbe,
det er ikke noget, der falder at slæbe.